

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Niccolò Ammaniti
FANGO

Copyright © 1996 by Niccolò Ammaniti
Published in Italian by Giulio Einaudi editore
Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05835-2

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Nikolo Amaniti

BLATO

Preveo Aleksandar Levi

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Usteže se da ne pogleda onu stranu gde oseća
bolove; naposletku je otkrije i uplašeno pogleda;
vide gadnu žućkastomodru micinu.
Svršeno je: spopade ga strah od smrti, a još više
groza da ga ne dočepaju oni monati, da ga ne
odvuku i ne bace u lazaret.*

Alesandro Manconi, *Verenici*

Vodi računa o tome ko je dobar,
a ko loš momak...

*Almamegreta***

Takav sam kakav sam.

Popaj

* U prevodu Jovana Đaje, *Prosveta*, 1956. (Prim. ur.)

** Dab grupa iz Napulja. (Prim. ur.)

POSLEDNJA NOVA GODINA ČOVEČANSTVA

Pošto je videla da je žurka u potpunosti uspela i da se gosti smeju i igraju, Šeri Rouz je pomislila: „Kako to da se svi osim mene ludo zabavljaju?“ Šeri nije imala pojma da su u tom istom trenutku svi prisutni pomislili isto.

Klajv Blati

Ako krenete Ulicom Kasija i stignete do dvanaestog kilometra, tačnije do broja 1043, pred vama će se ukazati stambeni kompleks „Ostrva“. Naći ćete se ispred dve moderne zgrade (Kapri i Ponca)*, koje predstavljaju pravi primer arhitekture osmišljene po meri čoveka, sa mnogo zelenila i pogledom na bujna rimska polja. Sa svojim olimpijskim bazenom, zemljanim teniskim terenom i prostranim parkingom, „Ostrva“ predstavljaju idealno rešenje za sve one koji žele da žive u dodiru sa prirodom, ali pritom nemaju nameru da se odreknu blagodeti modernog doba. U neposrednoj blizini ovog ekskluzivnog naselja nalazi se tržni centar sa samoposlugom, buticima, frizerskim salonom, perionicom itd. Uskoro će biti završena i izgradnja bioskopa i diskoteke.

Za život u ovom kompleksu opredeliće se svi oni koji žele da žive u oazi mira i vedrine, kao i zaposleni koji rade u gradu, budući da se do centra Rima kolima stiže za samo 15 minuta...

Iz prospekta stambenog kompleksa „Ostrva“ (1972)

* Ostrva u Italiji. (Prim. prev.)

Utorak, 31. decembar 199...

1. KRISTIJANO KARUČI

19.00

Kristijano Karuči je imao tri mogućnosti da otalja tu prokletu noć.

Mogućnost broj jedan.

Da sa svojim društvom ode do doma omladine „Argonaut“. Te večeri na programu su bili novogodišnja megaduvka i koncert grupe „Animal Death“. Ali ta grupa mu je išla na kurac. Jebeni vegetarijanski integralisti. Omiljena zanimacija bila im je da gađaju publiku sirovim, krvavim šniclama. Prošli put kada je bio na njihovom koncertu, vratio se kući sav umrljan od krvi. A osim toga, svirali su nekakav odvratni provincijski rok iz Ankone.

Mogućnost broj dva.

Da zove Riblju Kost, da sednu u 126-icu i da odu da vide šta se dešava po gradu. Možda uspeju i da se uvale na neku žurku. U ponoć bi se sigurno zaglavili u opštem pičvaju i nazdravili Novoj godini, okruženi morem napaljenih kretena naleglih na sirene svojih kola.

Bože, koji bedak!

Okrenuo se na drugu stranu kreveta. Sa komode je uzeo paklicu plave *dijane* i zapalio pljugu.

Kamo sreće da su tu Esmeralda i Paola. Ali njih dve su otperjale u Teračinu. Nikom živom se nisu javile. Mora da je u pitanju neka šema. Da su tu, sigurno bi pao neki seks. Kad god bi se Paola olešila od alkohola, dozvolila bi Kristijanu da je kresne.

Ko jebe za novaka, ribe će mu dati svaka.

Mogućnost broj tri.

Oterati sve u materinu. U lepu materinu. Ne mariti ni za šta. Kulirati. Biti Buda. Ostati u sobi. Zabarikadirati se u svom bunkeru. Staviti neku ploču i praviti se da to nije nikakva specijalna noć, već najobičnija noć, ista kao i svaka druga.

Ova nije loša, pomisli u sebi.

Ali postoji i jedan problem.

Njegova majka je još od pet ujutro u kuhinji spremala jebenu novogodišnju večeru.

Ko li ju je na to nagovorio?, zapitao se. Nije znao odgovor.

Organizovala je krkanjac za portira u Ponci, Marija Činkvea i njegovu porodicu (troje dece + logorejična žena + tašta parkinsonka), baštovana Đovanija Trekazea i njegovu suprugu i čuvara Paskvalea Čerkvetija koji će doći sa svojom dvadesetčetvorogodišnjom sestrom Marijarozarijom (odron riba). Falio je samo Stefano Rikardi, koji je te večeri bio na dežurstvu na portirnici. Pozvala je sve zaposlene u kompleksu.

Ne, nije pozvala Salvatorea Trufarelija, zaduženog za održavanje zajedničkog bazena. S njim se posvađala.

Moja majka je neverovatna!... zapatila ih je sve i za novaka.

Gospođa Karuči bila je portirka u Kapriju.

Svi zajedno, razdragani. Zdudani u ćumezu u kome su živeli kao miševi. Da se razbiju od klope. Da urnišu jetru od pržoljaka.

Kristijano se pridigao iz kreveta i počeo da se proteže. Zevnuo je i pogledao se u ogledalu.

Lice mu je bilo živi užas. Oči crvene, kosa puna peruti. Poslednje brijanje palo je pre dva dana. Isplazio je jezik. Ličio je na tenisku

čarapu. Pomislio je šta bi sve trebalo da uradi ako se odluči da izađe iz sobe.

Da se umije, obrije, obuče i što je najstrašnije, da prođe kroz kuhinju i pozdravi sve.

Herojski čin.

Ne... nema šanse.

Dakle, usvaja se opcija broj tri.

Zaključao je sobu. Počeo je da njuška vazduh poput lovačkog psa.

U sobu se uvukao neki jak, težak miris.

Šta li to sprema? Prokelj? Pasulj?

Kakav je to jezivi smrad?

Nije ni čudo, moja majka se snabdeva na Veranu.*

Pustio je muziku. „Nirvana“. Učinilo mu se da se poneo kao heroj, gotovo kao asketa. Uživao je u svom preziru prema svetu i zabavi po svaku cenu.

Možeš ti to, druškane. Budi jebeni budistički monah. To je prava stvar za tebe!

I ponovo zaroni u krevet.

2. TJERI MARŠAN

19.30

Tjeri Maršan je najzad uspeo da pronađe parking za svoj kombi. Bilo je krajnje čudno videti tu kršinu od folksvagena, sa anarhističkim znakom na vratima, usred mercedesa 7000, saba 9000 i ostalih limuzina.

Proveo je dva sata u krkljancu na Kasiji rizikujući da mu rikne motor. Uspeo je da se probije, mic po mic, proklinjući Rimljane.

Ono što ga je posebno nerviralo bilo je to što su ti ludaci, nabijeni u svojim kolima, izgledali srećno i zadovoljno. Smejali su se. Trubili.

I sve to zbog Nove godine. Kakvo ludilo! Koji primitivci.

* Groblje u Rimu. (Prim. prev.)

Između nogu držao je flašu votke *kasatski* koja se proizvodi i puni u Ariči, seocetu kraj Rima. Šest hiljada lira flaša. Povukao je gutljaj i podrignuo. Potom je iz džepa izbledele teksas košulje izvadio nekakav izgužvani papirić. Odmotao ga je.

Diskoteka „Vukodlak“, Ulica Kasija 1041, pisalo je na njemu.

Eno je tamo.

Baš ispred samog kombija. Velika diskoteka sa svetlećim natpisom. Ispred ulaza otegao se red lepo odevenog sveta. Muškarci su svi odreda imali teget odela, poneki su čak nosili i smoking, dok su žene bile u dugim svečanim haljinama preko kojih su nosile nekakve jezive bunde. Na samom ulazu izbacivači u narandžastim jaknama.

Na pedesetak metara od diskoteke, iza benzinske pumpe Adip, ugledao je nekakvo zdanje sa kapijom.

Kolone automobila non-stop su ulazile i izlazile odande.

Šta li je to?

Načkiljio je oči.

Na zidu je ugledao ogromnu mesinganu tablu na kojoj je pisalo „Stambeni kompleks *Ostrva*“. S leve strane kapije nalazila se osvetljena portirnica, dok je sa desne bila jelka ukrašena mnogobrojnim svetlećim kuglama. Kroz borovo granje i ogradu koja je opasavala kompleks uspeo je da vidi dve zgrade iz sedamdesetih godina. Krov od smeđeg crepa. Satelitske antene. Fasadna cigla. Terasa prepune biljaka promrzlih od zime. Mansarde. Veliki osvetljeni prozori.

Šik mesto.

Tjeri otvori vrata i izađe iz kombija.

Bilo je strašno hladno. Duvao je vetar od koga su otpadale uši. Veliki tamni oblaci prekrili su nebo.

Pucnjava. Mini-eksplozije. Meze pred glavno jelo u ponoć.

Ah da, pucnjava. Naravno, za Novu godinu se i puca...

Tjeri je zapalio jedan *žitan* bez filtera, a onda otvorio vrata svog kombija. Izvadio je Režin. Svoju keltsku harfu. Bila je uvijena u debelu teget čoju. Uzeo ju je u naručje, nogom zatvorio vrata i krenuo

ka ulazu u „Vukodlak“. Prošao je pored vijugavog reda ljudi koji su nepomično čekali ispred lokala.

Od one jeftine hemije koju je sasuo u sebe počeo je da ga peče želudac, dok su mu noge omlitavile kao da su pipci hobotnice.

Jebote, već sam pijan! sjajno je postavio dijagnozu samom sebi.

Dvojica izbacivača koji su kontrolisali pozivnice videli su ga kako dolazi. Teturao se tamo-amoo. U rukama je stiskao nekakvu uzanu stvarčicu.

Ko li je taj čudak?

Žutih i masnih brkova i buljavih očiju nalik na kivanog barbuna. A tek ta kosa... plava, duga, prljava.

Da nije možda neki matori viking? Ili neki nemački hipik koga je pregazilo vreme?

„Kud si krenuo?“, procedi besno bizgov niskog čela. Imao je jaknu od kamilje dlake koja mu je bila za broj manja. Ispod nje virila je kragna štraftaste košulje koja je stezala njegov svinjski vrat.

„Ko? Jel' ja?“

„Jok, moj deda.“

„Ja sviram večeras.“

„A šta to nosiš?“

„Režin. Svoju harfu.“

Tjeri je odlučnim korakom krenuo ka vratima, ne mareći za izbacivače. Režin je bila teška kao tuč. Ali jedna ručerda prepreči mu put.

Gosti sa plaćenim ulaznicama gledali su ga belo.

„Čekaj malo. Samo trenutak... Kud si krenuo?! Ni makac!“

Bizgov je pozvao nekog interfonom i počeo da razgovara. Razgovor je kratko trajao.

„U redu. Možeš da uđeš. Ali nikako tako. Ma imaš li ti ogledalo!? Ovi ljudi plaćaju. Nema šanse da uđeš takav!“, jetko je rekao mladić, odmahujući glavom.

Tjeri je postajao sve nervozniji.

„Takav?“

„Tako obučen.“

Tjeri spusti harfu na zemlju i poče da proverava svoju odeću.

Nosio je svoju staru jaknu od jelenske kože sa resama. Ne bi je skinuo ni za šta na svetu. Ispod nje nezaobilazna teksas košulja. Farmerke sa par fleka od ulja. Menjač mu je pukao na auto-putu. Kaiš sa šnalom u obliku glave bizona. Kaubojke.

Dakle, sve regularno.

Podigao je ruke uvis i upitao:

„Pa dobro, prijatelju! Šta to nije u redu?“

3. ĐULIJA ĐOVANINI

19.32

Đulija Đovanini je živela u stanu na drugom spratu Ponce, upravo preko puta Kristijana Karučija.

Taj stan kupila je pre šest meseci od novca koji joj je u nasledstvo ostavio otac. S obzirom na to da je bila veoma energična, preuredila ga je bez ičije pomoći. Zidove je okrečila u jarkoružičasto, napravila gipsane ukrase, promenila ragastove i kupila šarene zavese *lora ešli*.

Živela je sama, premda je odnedavno tu boravio i Enco di Điro-lamo, njen novi dečko. Pre nedelju dana dala mu je ključeve od stana, a on je istog časa preneo sve svoje stvari.

„Baš sam se zajebala!“, prokomentarisala je Đulija za sebe dok je ulazila u prazan stan sa kesama iz samoposluge u ruci.

Enco je napravio svinjac i mrtav 'ladan negde zapalio.

Na stočiću ispred televizora stajala je gomila prljavih tanjira i prazna limenka od piva. Po podu mrvica na sve strane.

Boli te uvo, ionako će Bucana sve da počisti.

„Daš mu prst, a on odmah hoće celu šaku. Svi su oni isti“, nastavila je da uzdiše.

U stvari, nije bila ljuta.

Mora se priznati da joj je prijalo što je u njen život ušao muškarac koji će pomalo poremetiti njenu bolesnu maniju da sve bude cakum-pakum.

Na brzinu je sve sredila.

Već je neviđeno kasnila sa rasporedom. Imala je još gomilu stvari da obavi. Gosti će stići u devet.

Za nepuna dva sata.

Zadržala se kod frizerke i u prodavnici veša. Pljunula je silnu lovu na crvene podvezice, gaćice i brusthalter.

Ušla je u kuhinju i stavila teleće pečenje u rernu. Sve ostalo pripremila je ranije i poređala na kuhinjski sto. Otvorila je frižider i uzela flašu proseka. Potom je sebi napunila čašu i otišla u kupatilo.

Morala je da se okupa, presvuče i našminka.

Odvrnula je česmu na kadi i skinula se.

Đulija je bila vitka, ali su joj sifoni bili poveliki. Uprkos pozamašnoj težini, sise su joj stajale uspravno i prkosile zakonu gravitacije. Imala je duge noge i jedru, zategnutu guzu.

Pogledala se u ogledalo.

Ličila je na devojku sa *Plejbojeve* duplerice. Gola, lažna riđokosa sa loknicama i čašom vina u ruci.

Nije mogla da odoli.

Morala je po svaku cenu da proba stvarčice koje je kupila.

Otrčala je u sobu i izvadila veš iz kese.

Na stočiću pored kreveta nalazila se telefonska sekretarica. Svetlo na njoj je treptalo, što je bio znak da je neko zvao. Pritisnula je taster za preslušavanje poruka i ponovo otišla u kupatilo. Dok je oblačila podvezice, slušala je prvu poruku.

Bila je to mamicina poruka iz Ovindolija.

„Srećna Nova! Srećna Nova godina! Mamino zlato! Sve najbolje. Nadam se da će sledeća godina da ti bude uspešna. Bolja od prethodne. Želim ti mnogo para, sreće, ljubavi. Da, naročito ljubavi za moju jedinu obožavanu ćerkicu. Pилence mamino, ljubi te tvoja majka!“

Nije mogla da podnese taj ton.

Matora žena sa glasom devojčice.

Bolja od prethodne.

Ali nije baš mogla da se požali na proteklu godinu. Pronašla je čoveka koji joj se dopada (moglo bi se reći da ga voli), stan u luksuznom stambenom kompleksu i stalan posao sekretarice u super firmi u centru grada.

Šta bi još mogla da poželi?

Ništa.

Obula je cipele sa visokim štiklama.

Riba i po.

Druga poruka bila je Klemova.

„Ćao, Đulija, ovde Klemo. Samo da ti kažem da Fjorenca ne može da dođe... Boli je glava. Mnogo se izvinjava. Nadam se da se ne ljutiš.“

Pričam ti priču. Opet su se posvađali.

Obukla je brus *Sculpture*. Sise su joj zaista izgledale blamantno. Kao topovska đulad.

Treća poruka bila je Deborina

„Ćao, Đulija, Debi je. U strašnoj sam frci. Šta ćeš ti da obuč...“

„Halo!? Halo, Debi, ovde Enco.“

„Enco!?“

Enco je podigao slušalicu, ali je zaboravio da isključi sekretaricu, pa je ceo razgovor ostao zabeležen na kaseti.

„Da. Ja sam. Đulija nije kod kuće. Šta ti radiš?“

„Ništa... Koji kič! Baš mi nije do večere kod Đulije. Uf! Jedva ću da izdržim večeras. Novu Godinu treba proslaviti u nekoj muslimanskoj zemlji! Tamo su svi već u deset u krevetu.“

Vidi, vidi! Baš je slatka!, pomislila je Đulija dok je sipala penu za kupanje u kadu, *ma vidi molim te tu kravetinu. A otkud samo tolika prisnost sa Encom?*

„Jel' baš moram da dođem?“

„Naravno. Znaš i sama da i meni nije do slavlja... ali kad se mora, mora se.“

Đulija se vratila u spavaću sobu i sela na krevet.

„U redu, onda ću da dođem. Ali molim te da sedneš pored mene. Žrtvovaću se samo zbog tebe, ludice. A sad svrati do mene, moraš da me malo pomaziš kako bih izdržala celo veče... Strašno mi nedostaješ!“

Jebote!

„I ti meni. Mnogo mnogo.“

Jebote.

Đulija oseti kako joj se grči želudac. Razjapila je usta pokušavajući da udahne vazduh, ali kroz dušnik nije moglo da prođe ama baš ništa.

„OK... Ali ne mogu dugo da ostanem. Đulija će brzo da se vrati. Obećao sam da ću joj pomoći.“

„OK. Čekam te.“

Kraj razgovora.

Đuliji je sve počelo da se vrti, soba, krevet, luster. Hladan znoj počeo je da joj curi ispod miške, dok joj je lice gorelo od vrućine. Naikap je popila preostali proseko.

Nisi dobro čula. Smiri se. Lepo preslušaj poruku i videćeš da si pogrešno čula. Bila je to halucinacija. Najobičnija zvučna halucinacija. Pa da, nisi dobro čula...

Preslušala je poruku tri puta.

Konačno je ukapirala da je sve to tačno. Da nije reč o šali. Da je ta kurveštija njenog dečka nazivala ludicom, a da je njemu Debora mnogo mnogo nedostajala.

Bol se u međuvremenu iz dušnika proširio do grla. Đulija je opružena na krevetu krkljala:

„Mili bože. Mili bože, kako mi je muka... Osećam se grozno. Jezivo.“

Nepomično je ležala polugola na krevetu.

Zatim je pokušala da zaplače.

Ništa. Ni suzu da pusti.

Oči su joj bile suve kao pustinjske stene. Pa ipak, nešto je u njoj virilo. Spremala se oluja. Nije to bio bol i tuga zato što ju je prevario Enco, kome je dala ključeve stana, i Debora, njena najbolja prijateljica, drugarica još od gimnazijskih dana. Ne, u dubini duše, kroz taj kovitlac oprečnih osećanja, klijalo je nešto drugo, nešto opako i oporo. U jednom trenutku izbilo je na površinu i nateralo Đuliju da počne da se smeje i cereka poput hijene.

Srdžba. Bes. Mržnja. Prezir.

Eto to je klijalo u njoj.

Prema toj profuknjači koja drugima skida frajere i tom pokvarenom jebivetru.

„Jaooo. Ima da mi platite. Tako mi svega na svetu, platićete mi“, prasnula je pošto se konačno uspravila na krevetu. Izvadila je kasetu iz telefonske sekretarice i podigla je u vazduh. Stezala ju je sa obe ruke kao da drži Sveti gral. Zatim ju je poljubila, ubacila u fioku noćnog stočića, zaključala i stavila ključ u brusthalter.

Otišla je do dnevne sobe i šćepala dva srebrna rama za slike.

U jednom se nalazila fotografija Enca sa upecanom kernjom u ruci, a u drugom slika Debore u ski opremi na stazama Madone di Kampiljo. Tresnula ih je o pod. Slomila je staklo i ram u paramparčad, skačući po njima. Uzela je flašu s alkoholom, sve lepo polila a zatim zapalila. Istog trenutka liznuo je plavičasti plamen, pa je Đulija shvatila da je bolje da odmah ugasi vatru da ne bi upropastila parket i zapalila stan.

Raskrečila je noge i išorala se na plamen.

4. MIKELE TRODINI

19.48

„Deda! Deda! Dođi da vidiš!“, rekao je Mikele Trodini dok je zajedno sa svojim dedom Anselmom Fraskom pokušavao da skemba svoj pirotehnički arsenal u mamine saksije sa cvećem.